

(Davayla doğrudan veya dolaylı yoldan ilgili Yargıtay ortamlarına, TC savcılarına ve hakimlerine yollanan ve Hizb-ut Tahrir'in Türkiye Vilayetindeki resmi sözcüsü ve şebabı hakkında savcının sözde "yasadışı örgüt kurmak, bu örgüte üye olmak ve örgüt adına faaliyette bulunmak", "mevcut anayasal düzeni değiştirerek yerine şeri esaslara dayalı Raşidi Hilafet Devleti kurmak", "Atatürk ve Türk Silahlı Kuvvetlerine hakaret etmek" suçları iddiasıyla 4,5 ila 18 yıl arasında değişen hapis cezası talep ettiği mahkemenin, 30 Aralık 2005 Cuma günü görülen birinci duruşmasında Yılmaz Çelik'in ve diğer 25 Hizb-ut Tahrir şebabının vekilliğini yapan dokuz avukat adına, avukat Osman Karahan'ın yaptığı savunmada bir kısmını kullandığı basın açıklamasının metnidir. Bu münasebetle; resmi sözcü ve diğer 25 Hizb şebabı, resmi sözcünün "Hizb-ut Tahrir'den İslam Ümmeti'ne ve Bilhassa Kuvvet Sahibi Olanlarına Bir Nida" başlıklı nidayı, 2 Eylül 2005'de İslambul'daki Fatih Camii'nde kılınan Cuma namazından sonra 3500'den fazla Müslümandan oluşan bir grup karşısında okumasının akabinde tutuklanmışlardı.)

Hizb-ut Tahrir'in Türkiye Vilayetindeki Resmi Sözcüsü Yılmaz Çelik'e 30 Aralık 2005 Tarihinde Açılan Dava Hakkında Açıklamadır

Hizb-ut Tahrir, ideolojik siyâsî bir partidir ve ideoloji olarak İslam'ı benimsemiştir. Siyâsî bir parti olması itibariyle yaptığı tüm çalışmaları da siyâsî çalışmalardır. Siyâset, aynı kaynaktan beslenen fikirler ile insanların hayata ilişkin işlerini yürütmek ve hayatta karşılaştıkları sorunları çözmektir. Dolayısıyla insanların işleri kapitalist fikirler ile yürütülür, sorunları da kapitalist çözümler ile çözülürse, kapitalist bir siyâset yapılmış olur. Hizb-ut Tahrir ise insanların işlerinin İslâmî fikirler ile yürütülmesi, sorunlarının da İslâmî çözümler ile çözülmesi gerektiğine inanmaktadır. Hizb-ut Tahrir'in İslam ideolojisine dayanmasının bundan başka anlamı yoktur. Bu bakımdan Hizb-ut Tahrir'in tüm işleri siyâsî işlerdir. Anahtar konu, insanların işlerinin yürütülmesi ve sorunlarının çözülmesi olduğuna göre, bu bağlamda şiddetin hiçbir rolü olamaz. Çünkü siyâsî işler şiddet ile yürütülmez. Sadece fikirler ve çözümler ile yürütülür. Dolayısıyla Hizb-ut Tahrir esaslarında, hedefinde ve metodunda fikrî, siyâsî, aklî ve şer'î açıdan kesinlikle şiddeti benimsemez. Bu nedenle "terörist örgüt" ve "terör ile ilişkili" olmak gibi ithamlar ile hiçbir şekilde suçlanamaz. Nitekim kurulduğu 1953 yılından beri hiçbir şiddet eylemine başvurmamış ve masum insanlara yönelik hiçbir terör eylemini tasvip etmemiştir.

Hizb-ut Tahrir'in yayınladığı kitaplarda, bildirilerde ve dünya çapında gerçekleştirdiği eylemlerinde bu yönde hiçbir emâre yoktur. Üstelik evrensel bir çalışma yürüten uluslararası bir siyâsî parti olması bakımından birçok ülkede araştırma ve yargılama konusu olmuş, fakat Hizb-ut Tahrir'in terör örgütü veya şiddet yanlısı bir kitle olabileceğine dair hiçbir yargıya varılmamıştır. Bunlara birkaç örnek vermek gerekirse;

Moskova merkezli Orta Asya İnsan Hakları Arşiv Merkezi, Memorial'in 1999 yılında yayınladığı "Kerimov Hizb-ut Tahrir'e Karşı" başlıklı raporda şöyle denilmektedir: "*Partinin temel ilkelerinden biri de Hilâfet Devleti'ni kurmakla uğraşırken, maddi güç kullanmayı reddetmesidir. Fergana, Kokand, Andican ve Namingan gibi kentlerden gelen bilgiler bu kanaati doğrulamaktadır Bu bilgiler ise, partinin otoriteyi ele geçirmenin yolunun; bazı ülkelerdeki gibi maddi güç kullanmakla değil, aksine hiçbir taraftan desteklenmeksizin sadece fikir ve aynı türden bir metod ile hareket edildiğini göstermektedir.*"

Merkezi Brüksel'de bulunan dünya çapında saygın Uluslararası Kriz Grubu'nun 30 Ocak 2002'de yayınladığı "IMU (Özbekistan İslami Hareketi) ve Hizb-ut Tahrir: Afganistan Savaşı'nın İşaretleri" başlıklı raporunda şöyle denilmektedir: "*Hizb-ut Tahrir, aşırıolar olarak tanımlandıkları için özellikle Batılı politika üreticilerine sert bir şekilde meydan okumaktadır. Yani sadece barışçıl, şiddet-dışı bir yol benimsediklerini açıkça ve ısrarla vurgulamaktadır. Orta Asya'daki yönetimler ise, onların siyasi sistem açısından çok ciddi bir tehdit olduğuna inanarak buna, düşüncelerini şiddet-dışı bir ifadeyle dile getiren insanları tutuklayarak cevap vermektedir.*"

Türkiye’de 2003 yılında Yargıtay 9. Ceza Dairesi’nin 2003/2291 nolu kararında şöyle denilmiştir: “Emniyet Genel Müdürlüğü’nün bilgi yazılarından, mahkememize intikal eden olaylardan ve dosya içeriğinden Hizb-ut Tahrir adındaki yapılanmanın cebir ve şiddet eylemlerinde bulunduğu, bu yönetime başvurduğu hususu tespit edilememiştir. Yapılanmanın bu haliyle terör örgütü olarak kabul edilmesi yeni yasal düzenleme karşısında mümkün görülmemektedir...”

Yine Uluslararası Kriz Grubu’nun 30 Haziran 2003’te yayınladığı “Orta Asya’da Radikal İslam: Hizb-ut Tahrir’e Tepki” başlıklı raporunda ise şöyle denilmektedir: “Hizb-ut Tahrir, dinî bir organizasyon değildir. Tam aksine İslam üzerine kurulu bir ideolojiye sahip siyasî bir partidir. Tüm Müslümanları İslamî yönetim altında biraraya getirmek ve Batı’ya karşı koyabilme kapasitesine sahip bir devlet kurmak için tarihsel Hilafeti yeniden kurmayı amaçlar... Hizb-ut Tahrir, siyasî bir mücadele biçimi olarak “şiddeti” reddetmeye sahip çıkar ve faaliyetlerinin çoğu barışçıldır, şiddet dışıdır. Teoride grup, İslamî hükme muhalif olan, masumların öldürülmesi olarak değerlendirdiği terörizmi reddeder... Yönetimlerin iddialarına rağmen, Orta Asya’da veya bir başka yerde terörist faaliyetlere karıştığına ilişkin hiçbir delil bulunmamaktadır.”

Yine İngiliz Göçmen Bürosu’nun 19 Ağustos 2003 tarihli bir belgesinde şöyle denilmektedir: “Hizb-ut Tahrir, dünya çapında birçok ülkede aktif olan bağımsız bir siyâsî partidir. Hizb-ut Tahrir’in faaliyetleri düşünsel gerekçeler, mantıksal argümanlar ve siyâsî kaynaşma üzerinde odaklanmaktadır. Parti, çalışmasının tüm boyutlarında İslâmî Şeraite bağlılık göstermekte ve İslâmî Devleti yeniden kurmanın bir metodu olarak rejimlere karşı şiddet veya silahlı mücadele başvurmayı, İslâmî Şeriatın bir ihlâli olarak değerlendirmektedir.”

Yine Danimarka’da 15 Ocak 2004’te Danimarka Adalet Bakanlığı, Genel Savcının partinin Danimarka Anayasasına göre yasaklanma olasılığı hakkındaki raporundan sonra, Hizb-ut Tahrir’in yasaklanmasının mümkün olmadığını belirten bir karar yayınladı. Genel Savcının raporu, dahili ve harici araştırmalar dahil yaklaşık bir buçuk yıl süren kapsamlı ve uzun bir çalışma ve soruşturmalardan sonra anayasanın 78. maddesi uyarınca partinin yasaklanmasının mümkün olmadığına yönelik bir tavsiye ile birlikte sunuldu.

Raporun 3. sayfasında şöyle denildi: “Partinin izlediği ve uyguladığı bu yol; fikrî, kültürel ve siyasî çalışma üzerine kuruludur. Parti, hayırsever ve silahlı eylemlerle uğraşmamakta ve bunun sebebi İslamî Şeriat’ın kaynaklarıyla açıklanmaktadır.”

6. sayfasında da şöyle denildi: “Yapılan araştırmaya binaen, Hizb-ut Tahrir’in yasa-dışı bir amaç taşıdığı hakkında gerekli deliller sunmak mümkün değildir.”

8. sayfasında ise şöyle denildi: “Bunun içindir ki, Hizb-ut Tahrir’in çalışmasının doğal bir parçası olarak, yasa-dışı anlamına gelen veya yasa-dışı olan faaliyetler yaptığını kanıtlayan hiçbir delil yoktur... Yine işaret edilenlere binaen, Hizb-ut Tahrir’in yasa-dışı anlamına gelen veya yasa-dışı olan faaliyetlerde bulunduğu dair gerekli ve yeterli kanıtlar vermek imkânsızdır.”

Geçen yıl Amerikan Kongresi’nde bir terör örgütü olup olmadığı hakkında yapılan tartışmalar sonrasında Hizb-ut Tahrir’in terörist bir örgüt olmadığı sonucuna varılarak terörist örgütler listesine dahil edilmemiştir. Aynı şekilde Almanya’da ve İngiltere’de faaliyetlerinin yasaklanmasına rağmen Avrupa ülkelerinin hiçbirinde Hizb-ut Tahrir terörist örgütler listesine alınmamıştır. Üstelik sınır-dışı etmek, okuldan uzaklaştırmak ve faaliyetleri engellemek dışında hiçbir hukuki ceza da verilmemiştir. Avustralya, Hollanda ve Danimarka’da özellikle Yahudilerin yoğun çabalarına rağmen Hizb-ut Tahrir henüz yasaklanamamıştır.

Ayrıca Mart 2005’te Pakistan’daki Lahor Yüksek Mahkemesi, Hizb-ut Tahrir üyeleri hakkında açılan dava kararında şöyle denilmiştir: “Hizb-ut Tahrir, Pakistan Hükümeti’nin politikalarından duyduğu rahatsızlığı açığa vurmaktadır ve bu, her bir vatandaşın hakkıdır. Dolayısıyla kamuoyuna dağıtılan bu bildirilerin nasıl terörizm veya bölücülük olarak değerlendirildiği anlaşılamamıştır.”

Uluslararası Kriz Grubu'nun 2 Mart 2005 tarihli bir diğer raporunda da şöyle denilmektedir: "...Hizb-ut Tahrir kendisini İslâmî Hilâfet'i yeniden kurmaya adanmıştır. Bu bakımdan amacına ulaşırken şiddet eylemlerinden kaçınmada, Cihâdî gruplardan tamamen farklılık arz etmektedir."

Ankara'da Avrasya Stratejik Araştırmalar Merkezi'nin Amerikan Nixon Center ile birlikte ortaklaşa düzenlediği, aralarında bulunduğu çok sayıda diplomat, araştırmacı ve akademisyenin katılımıyla gerçekleştirilen ve konuşma metinleri Eylül 2004'te yayınlanan "Hizb-ut Tahrir'in Meydan Okuması: Radikal İslâmî İdeolojinin Deşifresi ve Mücadelesi" başlıklı konferansta gazeteci Ruşen Çakır, Adalet Bakanı Cemil Çiçek, Dışişleri Bakanlığı Stratejik Araştırmalar Merkezi Başkanı Murat Bilhan ve eski ASAM Başkanı Ümit Özdağ da konuşmalar yaparak Hizb-ut Tahrir'in geçmişinden, yapısından, hedeflerinden ve izlediği yöntemlerden bahsettikleri halde Hizb-ut Tahrir'in bir terör örgütü olduğuna dair hiçbir iddiada bulunmamışlardır.

Yine Nixon Center tarafından Aralık 2004'te yayınlanan "Hizb-ut Tahrir: İslam'ın Siyâsî İsyanı" başlıklı kitapta Hizb-ut Tahrir'in kurulduğu günden beri hiçbir şiddet eylemine başvurmamış açıkça ifade edilmiştir. Yine Heritage Foundation ve CIA'ya bağlı Amerikan Ulusal İstihbârat Konseyi'nin raporları da bu kapsamdadır.

Ayrıca bilindiği gibi Hizb-ut Tahrir, Endonezya, Malezya, Bangladeş, Irak, Yemen, Lübnan, Sudan gibi bazı halkı Müslüman ülkelerde açık çalışmalar yürütmektedir.

Hizb-ut Tahrir, şiddetten ve terörden uzak, yalnızca İslâmî siyâsî bir parti iken ve çalışmalarını yalnızca siyâsî işler ile sınırlandırarak yazılı, görsel ve işitsel iletişim araçları yoluyla topluma hitap ederken neden bu kadar tepki çekmektedir ve neden yasaklanmaktadır? Ne için üyeleri birçok ülkede baskılara, eziyetlere, işkencelere ve hatta katliamlara mâruz kalmaktadır?

Çünkü Hizb-ut Tahrir, köklü değişim istemektedir ve mevcut yönetimlerin insanların mutlu, huzurlu ve istikrarlı bir yaşam sürdürmelerine engel olduklarına inanmaktadır. Yine Hizb-ut Tahrir, tüm dünyayı kendi hegemonya sınırlarına katmaya çalışan, ülkeleri, insanları ve servetlerini acımasızca sömüren ve bu uğurda dünyayı kan gölüne çevirecek kadar azgınlaşan sömürgeci Kâfir devletlere meydan okumaktadır. Böylece dünyada mevcut tüm ideolojilerin fikri bir iflâsa ve çöküntüye uğradıklarını açıkça göstermekte ve yegâne alternatif ideoloji olarak İslam'ın sesini yükseltmektedir.

Dolayısıyla egemen güçleri olan sömürgeci Kâfirler ile onları üçüncü dünya ülkeleri üzerindeki yöneticilerinin hışmına uğramaktadır. Demek ki Hizb-ut Tahrir'i yasaklayanlar ve ona savaş açanlar yalnızca bu iki kesimdir: Sömürgeci Kâfirler ve onları yerli işbirlikçileri!

Başta Bush, Blair, Myers, Putin, Kissenger, Schilly gibi Batılılar olmak üzere Özbekistan'da Kerimov, Kazakistan'da Nazarbayev, Tacikistan'da Rahmanov, Türkmenistan'da Niyazov, Pakistan'da Müşerref, Eski Irak'ta Saddam, Ürdün'de Haşimi Sülalesi, Suudi'de Suudi Hanedanlığı, Suriye'de Baas Diktatörlüğü, Mısır'da despot Mübarek, Libya'da Kaddafi, Tunus'ta Ali, Cezayir'de Buteflika, Fas'ta Kraliyet ve Türkiye'de İslam düşmanı laikler ve sözde eski İslamcı Amerikan ajanları!

Görüldüğü gibi Hizb-ut Tahrir'e savaş açanlar, aslında yönetimi Müslümanlardan zorbalıkla, hileyle ve yalanla, daha doğrusu sömürgeci Kâfirlerin yardım ve destekleriyle almış olan zâlimler, diktatörler ve yalancılardan başkası değildir.

Bugün Hizb-ut Tahrir'e üyelik ve faaliyetlerine katılım gerekçesiyle açılmış davalar ve o davalardan biri olan bu dava da işte bu minvâlde İslâmî siyâsî çalışmalara yönelik olarak sürdürülen saldırma, sindirme, zayıflatma, zarar verme ve yok etme hamlelerinden bir hamledir.

Dolayısıyla bu dava, hukuki dayanaktan ve yasal meşruiyetten yoksundur ve salt siyâsî bir davadır. Hâkimlerin insaf ve inisiyatiflerinin işlemesi müstesna, çıkacak sonuç her ne olursa olsun hukuki bir karar verilmiş olmayacaktır. Bilakis siyâsî otoritenin baskısı, medyanın tahriki ve laiklerin tehditleri

altında alınmış bir karar olacaktır. Sayın hâkimlerin kendi insaf ve inisiyatiflerini kullanması dışında çıkacak karar, kesinlikle burada sanıkların ifadeleri, avukatların savunmaları, savcıların iddiaları veya hâkimlerin adâleti ışığında alınmış bir karar olmayacaktır. Aksine önceden belirlenmiş bir kararın açıklanması için gereken zeminin oluşturulmasına yönelik formalitelerin sergilenmesinden ibâret olacaktır.

Bu kanaatimizi pekiştiren husus, yargının bağımsızlığına gölge düşürülmüş olmasıdır. Nitekim 2 Eylül 2005'te İstanbul Fatih Camii'nde yapılan gösteri, normal bir gösteriydi ve güvenlik birimlerinin bilgisi ve gözetimi dahilinde gerçekleşmişti.

Fakat medyanın tahrikleri, laiklerin öfkeli açıklamaları ve siyâsî otoritenin politik kaygılarla savcılara talimatlar yağdırmasından sonra bu dava açılmıştır. Sorumlu ilgili ve yetkili kimseler Türkiye kamuoyunda kötülenerek aşağılanmışlardır. Günlerce medyada güvenlik birimlerine ve ilgili hukuki mercilere saldırılarak böyle bir davanın açılması ve sorumluların bulunması için tüm güvenlik ve istihbarat güçlerinin harekete geçirilmesi sağlanmıştır.

Dolayısıyla bakış ve basiret sahipleri nezdinde yargının bağımsızlığı tartışmaya açılmıştır. Bunu pekiştiren bir diğer ilginç örnek yazar Orhan Pamuk ve Hrant Dink hakkında açılan davalardır. Söz konusu şahıslar hakkında açılan davalar, yurtiçinde ve yurtdışında, özellikle Avrupa Birliği nezdinde tepki çekip Avrupalı yetkililerin sık sık eleştirdiği bir konu haline gelince, aralarında Dışişleri Bakanı Abdullah Gül'ün de bulunduğu yetkililer, kamuoyu önünde açıkça bu davaların düşeceğini ve söz konusu sanıkların hiçbir suç almayacaklarını söyleyerek hâkimin kararını önceden belirlemiş oldular.

Tekrar vurgulamak gerekirse, bugün bu davada yargının bağımsızlığından ve yargıçların kendi yargılarına varma yetkilerinin bulunduğu bahsediliyorsa, hiçbir yasal ve hukuki dayanağı olmayan bu davanın düşürülmesi ve müvekkillerimin derhal serbest bırakılması gerekir. Aksi takdirde mahkemenin ve sayın üyelerinin, yargının bağımsızlığından bahsetmeleri, aldıkları kararların kendi kararları olduğunu belirtmeleri yada derin devletin, siyâsî otoritenin ve medya propagandalarının etkisi ve baskısı altında olmadıklarını iddia etmeleri mümkün olmayacaktır. Çünkü bu dava, mesnetsiz ve lüzumsuz bir davadır.